

mente Finantsudvalget, saa skal jeg dertil sige, nei, jeg staaer ikke her som Finantsudvalgets Medfører, jeg staaer her som Medlem af Thinget, og med „os“ mente jeg det Lal af Folkethinget, der havde vedtaget Forslaget. Det var 85 Medlemmer, og det var „os“, der havde tilbudt Regjeringen og det andet Thing at give henimod en halv Million Rd. Det var det, jeg mente med „os“, og naar det ærede Medlem nu for sig og sine Venner siger, „vi ere villige til at stemme for Sagen paa Finantsloven og udenfor den,“ saa svarer jeg, paa Finantsloven maa det altsaa blive, hvis Dagsordenen bliver vedtaget. Det er altsaa Spørgsmaalet: kan Sagen ligge faalebes for, at det kan blive paa Finantsloven? Jeg siger ja, det er en Mulighed. Denne Mulighed kunne vi opsætte at omtale, indtil vi komme til Finantsloven. (Vil: Lad os høre den nu!) Meget vel. Det ærede Medlem kalder det et ubilligt og et uretfærdigt Forslag, det skal jeg ikke komme dybere ind paa; han mener dog, at det er Noget at give de Vedkommende. Nu vil jeg sige, at det ærede Medlem tager feil, naar han siger, at det er kun Flerallet, der kan stille Forslag; det er en fuldstændig Feiltagelse. Flerallet var naaet op til 85; men, hvad har det nyttet til at trække Regjeringen ud af dens Neutralitets Stilling eller til at faae Landstinget med sig. Jeg antager, at Flerallet i denne Sal vil sige, det kan ikke hjælpe, at vi stille Forslag, vi have gjort det og have en Gang faaet det vedtaget, og det har ikke nyttet; Grunden dertil er maaske blot den, at det var os, der stillede Forslaget. Jeg vil anstille den samme Tankeslutning, som det ærede Medlem vistnok med megen Ret anvendte. Maaske man, fordi vi stillede Forslaget, vilde lægge noget Mere i det, end vi selv vilde lægge deri, nemlig at vi ville bestemt hævde et Princip for Dette og Hint og meget Andet, hvad man kan lave deraf, baade for denne Samling og andre, deri, at Forslaget skal staa paa Finantsloven. Det er meget muligt, at der netop deri kunde ligge en Hindring for Forslagets Vedtagelse; men denne Skavank kunde et Forslag, der kom fra det ærede Medlems og hans Venners og Regjeringens Side ikke have; dem kunde der ikke møde nogen Bebreidelse for, at de vilde krænke Finantslovens rette Betydning, Landstingets Stilling osv.; men man vilde indrømme, at de kun kom med det paa Grund af Omstændighederne og for Sagens Skyld. Nu siger jeg altsaa, at det er paa den ene Side givet, at Flerallet kan ikke stille det op, og derfor har Flerallet i Finantsudvalget heller ikke gjort det; thi det vilde paa sin Side betyde Kamp, og jeg har udtrykkelig udvillet, hvorfor vi ikke ere forpligtede til at optage nogen Kamp paa dette Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem nævnte os, vor Stilling, som om det skulde betyde et enkelt Partis Stilling, saa er det en Misforstaaelse af mine Ud-

tryk. Jeg har talt om Samfundets Stilling i Almindelighed, om Spørgsmaal, der have Betydning for hele Folket; det foreliggende Spørgsmaal kan have Betydning for Regjeringen saavel som for os; thi er Forslaget billigt i og for sig, har det selvfølgelig ogsaa Betydning for os i sit begrænsede Omfang; men det er ikke et almindeligt Samfundsspørgsmaal. Nu siger jeg altsaa, vi kunne ikke stille det, uden at vi ville optage en Kamp paa et Omraade, hvor der ikke er det mindste Fornuftige i, at vi gjøre det; men de Herrer i Forening med Regjeringen efter Samtale med deres Venner hinsides Gangen kunne stille det, og saa er det fritaget for alle andre formelle Hensyn, saa møder det ikke med nogen Pretension med Hensyn til Finantsloven, saa ligger det rent for, og hvad Strid vi ellers kunne have med hinanden, hvad et eller andet Medlem kan have sagt om en videre- og ikke-videregaaende Betydning af Finantsloven ligger Altsammen dødt hen; det ligger hen som Noget, der saa tidt falder i Debatten, der naturligtvis kan bruse op, naar en egentlig Foranledning er dertil; men Foranledningen er borte. Jeg siger altsaa, at det mindre Gaadesulde, der laa i mine Ytringer før, kan jeg nu forklare: Er det de ærede Herrer, er det Regjeringens, og er det de Herrer, Venners Ønske i det andet Thing at faae dette Forslag vedtaget, tør jeg erklære paa mine Meningsfællers Vegne, at De ikke ville savne vor Bistand, naar De ville lade Tilbudet staa i den Form, hvori det er givet. Jeg siger derfor, at dette er et Spørgsmaal, som, naar vi nu komme til Finantslovens Behandling, kan blive meget hurtigt afgjort, og der er altsaa ikke af Hensyn til Samlingens Forlængelse eller andet Saadant det Allermindste i Veien; thi de Herrer kunne jo i Løbet af ganske kort Tid tage Bestemmelse om, hvor vidt De ville stille et Forslag om Optagelsen eller ikke. Derfor De stille Forslaget om Optagelse, saa ville vi deri se et Legn paa, at de have sikket sig Regjeringens varme Understøttelse, samt at der i alt Fald hos en Del af det andet Things Medlemmer gjør sig en anden Betragtning gjeldende om Sagen, og De ville der ikke savne vor Bistand; men, naar Stillingen er en saadan — og jeg tror ikke, at jeg i den Henseende vil blive modfagt af nogen af mine sædvanlige Meningsfællere her i Thinget — saa gad jeg nok spørge det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgtreds (Scavenius), om det er vor Skyld, at de ikke faae dette Tilleg? Det ærede Medlem

Rettelser.

Sp. 1161, Fin. 21 f. o.: Tarif Nr. 35, „56. 30“ læs: „56“.

— 2866, Fin. 3 f. n.: „samme“ læs: „senere“.